

1011 LISTI

LETO VI

SI ZA DOBRO VOLJO IN SMEH — IZNAJA VSAKO

tev. 48

Prva vsemirska raketa z ljudmi je pristala na Marsu leta 2137. Pet potnikov — izbrani so bili po skrbni presoji izvršnega odbora Svetovne konfederacije svobodnih držav — je ostalo najprej v kabini za aklimatizacijo. Bili so to: Mr. Collensby, generalštabni oficir — monsieur Legarde, fizik — tovarišč Kuznelenko, biolog — Herr Blaumayer, tehnik in signor Mallaquesto, prekupčevalec z zemljišč. Signor Mallaquesto sicer po planu ni imel nobene funkcije, toda, ker je Italija v zadnjem času zopet izgubila nekaj vojn, je imela v Svetovni konfederaciji svobodnih držav veliko besedo in je z grožnjo, da sicer izstopi iz konfederacije, lahko izsilila prisotnost svojega strokovnjaka.

Skozi okence so napeto opazovali okolico. »Ecco, signori!« je patetično vzkliknil signor Mallaquesto in pokazal nekaj, kar je bilo podobno ruševinam, »vidite, terra italianissima! Toč je gotovo hodila junška italijanska vojska!«

Marsovska odkritja

(Zgodovinska reportaža iz leta 2137.)

»Bežala, hočete reči, my dear signor,« je popravil Mr. Collensby, ki je imel kot oficir že nekaj izkušenj z Italijani. »Priznati morate, da to bolj izgleda, kot da bi udarila tukaj kakšna naša hidrogenska bomba!«

»O, auf keinen Fall!« je dejal tedaj Herr Blaumayer, »temeljnost, s katero je ta zadeva demoliрана, kaže tipično nemško natančnost! Aber das macht nichts!« je še dodal, »mi bomo vse to ponovno zgradili, samo če bo dala Amerika dolarje!«

Monsieur Legarde se je ta čas že prvi aklimatiziral in zlezal iz kabine. Njemu se je najbolj mudilo, ker se je bal, da bi se med tem, ko oni raz-

iskujejo Mars, doma v Franciji vlada prevečkrat menjala in bi njega ne bilo tam, ko pride on na vrsto za ministrskega predsednika. Ali pa bi se zgodil kak obilgaten, pikanten veleškandal. Zavil je torej okrog prve velike skale in pobral s tal neko čudno reč. Podobna je bila velikemu loncu, toda, ko jo je dvignil, je začutil, da se v njej nekaj giblje, zato je je naglo dal tovarišču Kuznelenku — biologu.

»Ničevol!« je dejal Kuznelenko, »Ruski znanstvenik Sergej Čičigin je že l. 1789 odkril, da na Marsu

Sprejeli so Zemljane medse in jih popeljali po Marsu ter jim razkazali vse pridobitve svoje milijonletne kulture. Kot višek so nato svojim gostom privedili veliko, razkošno zabavo, na kateri so podarili vsakemu Zemljanu pa eno lepo izdelano skrinjico.

z Zemlje: »Kako je to mogoče?« so zavzeti spraševali. »Že stoletja opazujemo z našimi teleskopi Zemljo in vedno znova smo pri vas ugotavljali umetno povzročene eksplozije. Zato smo menili, da so vam eksplozije v poseben užitek. Menda vendar ne nameravate trditi, da povzročate te eksplozije na Zemlji kljub temu, da veste, da lahko z njimi ranite ali celo usmrтите svoje bližnje! Tega vam pač nobeno pametno bitje ne bo verjelo...!«

»Dajte miloščno siromaku, da mu uboga, zapuščena dečica ne pogine! Kajti sicer — orco dio — bom prisiljen uporabiti druge ukrepe...«

poznajo take lonce za kuhanje!« Ko pa je skušal odpreti pokrov, je prestrašeno spustil lonec na tla. Kajti lonec je v tem trenutku iztegnil štiri noge, namesto pokrova pa se je dvignila iz lonca čudna pošava s čeladastim pokrivalom, dvema ležama namesto oči in zvočnikom namesto ust.

»Dobrodošli na Marsu!« je dejal prijazno lonec, ki ni bil lonec, temveč prebivalec Marsa. »Dobrodošli, Zemljani, in pristržno pozdravljeni!«

Takoj nato se je prikazalo še mnogo podobnih loncev in vsi so bili izredno prijazni in vljudni.

Toda kakšno razočaranje po prijaznem sprejemu! Kajti, ko so gostje hoteli odpreti skrinjice, so ena za drugo močno eksplodirale, tako, da jim je odneslo prste, jim ožgalo obraze, razcefralo obleko in jih ranilo po vsem telesu!

Ko so Marsovci Zemljane obvezali in jih spravili vsaj za silo v red, so ti brez besed zaprepaščeno strmeli v svoje čudne gostitelje. — »Prijetno? Zabavno? Vam je všeč?« so spraševali Marsovci Zemljane brez vsakega posmeha.

»Kako, k vragu, prijeto!« so kričali Zemljani, da so zabrenčali mikrofoni v glavah Marsovcev. »To vendar boli, to je mučno! Lahko bi nas ubili! Kako le morete bit' tako okrutni in nečloveški s svojimi gosti!«

Toda Marsovci so jih gledali še bolj začudeno, kot da so padli z Lune in ne

RAZPOZNAVNI ZNAK

Dopisnik rimske agencije in tržaški župan Bartoli zagledata v daljavi skupino ljudi, ki nekaj kričijo.

Rimski dopisnik se razveseli:

— Bravo! Naši že zopet manifestirajo!

Bartoli čemerno odvrne: — Tite prvič niso naši, drugič pa ne manifestirajo, temveč demonstrirajo!

Dopisnik se začudi: — Kako pa veste to?

Bartoli se razburi: — Kaj ne vidite, da jih je dosti?!

IZGOVOR

— Caro mio, obljubi mi, da mi boš kupil nov krznen plašč!

— Ne morem. Saj vendar nisem zapadni diplomat, da bi ti lahko obljubil nekaj nemogočega!

PRIMERJAVA

Massa Sambo kara svoje- ga sinčka:

— Ti biti dobro vzgojeno zamorec. Zato se ti nikar obnašati pri drugo ljudi tako, kakor kakšno angleško sahib v Kentiji!

Nande Bula:

Trgovsko-politična zadeva

— Zdravo, Tevže, stari prijatelj! Kaj te je prineslo sem k nam v Ljubljano? Lepo, lepo, da tudi vi z ene strani meje privedete kaj v svobodno domovino! Halo, natakak — daj te eno buteljko! Kakopak — seveda plačam jaz! Moramo vendar pokazati našim bratom, da nas veže več kot samo isti jezik! Pomagati vam moramo, našim zamejskim Slovincem, kolikor je le mogoče! Občutiti morate pomoč svobodne domovine, ki ne bo nikoli pozabila na vas! Saj smo vendar eno! Natakak — še eno buteljko, na moj račun seveda! Brez ugovora, Tevže! Tega veselja mi ne smeš vzeti — saj veš, kako sem si vedno prizadeval, da bi vam, Slovincem od tam preko čim bolj pomagal! Jaz sem, dragi Tevže, še vedno eden prvih borcev za to, da vam nudimo čim več in čim bolj učinkovito pomoč! Se lahko zaneses name, prijateljček! Jasna stvar! Pij, Tevže, pij! Halo, natakak, še eno buteljko na moj račun, za našega rojaka z onstran meje! Na zdravje!

Tevže je izkoristil priložnost in prekinil svojega prijatelja Jožeta:

— Saj res, Joža, prav zaradi tega sem prišel v Ljubljano! Pogledaj, pri nas

imamo eno edino slovensko trgovsko podjetje v tistem delu zamejstva — pa nas vaša trgovska podjetja enostavno ignorirajo! Kupčije — in to zelo ugodne kupčije — sklepajo s tujimi privatniki, ki si polnijo žepce z maslinimi provizijami — jugoslovanskimi provizijami! Zakaj se ne obrčajo raje na nas — menda ti ni treba pripovedovati, kolikšnega pomena bi to bilo za nas! In ti imaš vendar nekaj besede pri tem, kajne...?

Jožetu se je zaletelo:

— Eceeh — veš — Tevže — eceeh — stvar ni tako enostavna! Veš — to, kar pišejo časopisi o pomoči bratom v zamejstvu, je eno, trgovina pa je zopet drugo! Biti moramo širokogrudni ljudje! Vi ste pa premalenkostni! V kakšnem jeziku govorite na primer z zastopniki naših podjetij? — Slovensko? No — vidiš! Naši zastopniki pa se hočejo v inozemstvu počutiti drugače kot pa doma! Potem — ali jih pošteno pogostite? Jih peljete kam na izlet? Na kakšen banket? — Ne — seveda ne! In takole tudi pozabite na kakšen kostumček za gospo soprogo in malo nyona, kajne? Seveda! — Vidiš, sami ste krivili Trgovina je pač trgovina...

Pred bermudsko konferenco:

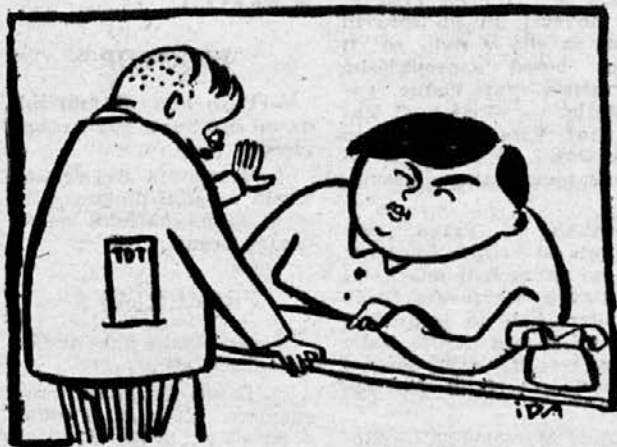
TREM ŠEFOM ...

Svet bi z veseljem sprejel vaše sklepe o miru, gospodje, le če bi vojna za to ne bila vam edino orodje!

MODERNI ALADIN

Kaj Pella zopet brklja med staro šaro, ki Lahom jo je Duce zapustil? Bajе med njo rad leščerbo bi stiro priznane znamke »Aladin« odkril, da drgnil jo lahko bi neumorno, da duhu na primer bi naročil: »Zelim si Luno, Mars!«, a ta pokorno njegov ukaz bi ročno izvršil. Mož eno resda že ima, moderno, novejšo znamko »Made in USA«, a z njenim duhom — žal — zadel ni terno, ker duh mu ne izpolni vseh želja. Zato naš mož brklja med staro šaro, da boljše leščerbo bi v njej odkril, da duh mu željo: »Voglio Trst in Zaro!« lahko bi brez ovire izpolnil.

UGOTOVITEV

»Govoriš Maljenkov — rečem vam, odlično vozimo! Nobenega dovtila ni na sovjetsko zunanjo politiko...«

PODKOVANI ŽABEC

Ko Sarragat zavija s fašisti, pri tem pa vpije, da je demokrat, docela je podoben žabi tisti, ki podkev si je dal na podplat.

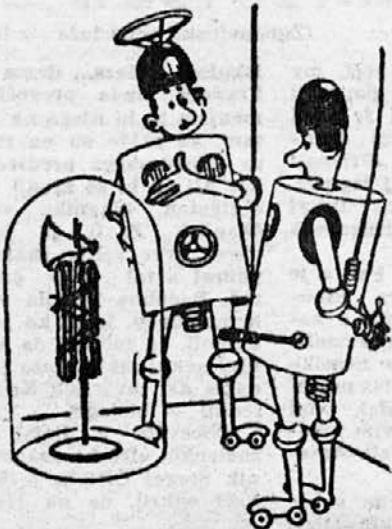
SVETA NEDOLŽNOST

Zavezniški organi ustavijo na meji tržaškega ozemlja trgovca s sirom, ki potuje v Trst:

— Pravite, da ste trgovec s sirom... Hm! Zakaj pa nosite s seboj te bombe, pištole in ostalo orožje?

— Porcha miseria, gentlemen, menda ne boste zahtevali, da bi moral z roko delati luknje v sir?!

Ljudje leta 3000

— In to je zanimiva muzejska redkost: v tem znamenju so Italijani že leta 1953 zahtevali zase Trst!

Olajševalna okoliščina

Pred tržaškim sodiščem stoji udeleženec nedavnih »manifestacij«. Predsedujoči sodnik zahteva za obtoženca zaporno kazen štiri-najstih dni, ker je pljunil nekemu angleškemu vojaku v obraz.

Nato vstane državni tožilec:

— Spoštovani sodni zbor! Meni se zdi kazen za obtoženca — prehuda. Po mojem je obtoženec zagrešil samo ta prestop, ker je pljunil na javnem prostoru, za kar pa je predvidena denarna kazen. Obtoženec pa nikakor ni kriv, če se je takrat na tem javnem prostoru slučajno nahajal tudi neki zavezniški vojak. Mislim celo, da bi mi pravzaprav morali kaznovati tega zavezniškega vojaka, ki je pristopil k obtožencu — saj je prekršil odredbo zavezniške vojaške uprave, ki prepoveduje na javnih prostorih zbranje več kot dveh oseb, obtoženi pa je že stal na tem javnem prostoru v družbi nekega služnega tržaškega fašista. Razen tega moram navesti kot olajševalno okoliščino za obtoženca še to, da mož niti ni Tržačan in mu zato ne more biti znano, da je pljuvanje na javnih prostorih prepovedano. Zato zahtevam, da visoko sodi-

šče oprostí obtoženca vsake krivde!

Od takrat lahko vidiš na vseh javnih tržaških prostorih napise: »Pljuvanje na tla strogo prepovedano — dokler se zavezniki ne umaknejo iz Trsta!«

KRASNO!

Mamica ima rojstni dan. Mamica ima tri poredne sinčke. Trije sinčki vprašajo, kaj bi mamica najraje imela kot darilo za rojstni dan.

»Najraje bi imela tri pridne, ubogljive sinove!«
»Krasno!« so tedaj vzklili nili vsi trije sinčki hkrati, »potem bi nas bilo šest!«

Robinzon leta 1953

KAKSNA SREČA!

Znana čarovnica Anjara-Panjara iz pravljice »Kekec nad samotnim brezdomom« je izjavila dopisniku »Totega lista« sledeče:

— Spodaj podpisana Anjara-Panjara svečano izjavljam, da nisem nikoli vzdrževala nikakršnih diplomatskih, strokovnih ali prijateljskih stikov s pokojnim Dexter-Wightom. Obenem izjavljam, da bom proti vsakomur, ki bi kakor koli omenil moje ime v zvezi z afero Truman-Wight, vložila tožbo zaradi razžaljenja časti.

Anjara-Panjara,
član izvršnega odbora »Zveze republikanskih čarovnikov«.

INDICIJE

Tržačana Paola so zaprli zaradi sodelovanja pri demonstracijah. Pred sodiščem mu prečitajo obtožnico:

— Signor Paolo... itd., obtoženi ste propagande v korist neke tuje države...

Obtoženec se začudi:
— Kakšne propagande?
— ... in ščuvanja k nasilni zrušitvi obstoječe državne ureditve.

Obtoženec protestira:
— To ni res!
— Ni res? Priznate, da ste kričali: »Hočemo dela, hočemo kruha!«
— Priznam.
— No in ali niste torej s tem zahtevali priključitve Trsta k Jugoslaviji...?

»Ljudska pravica-Borba«, 22. XI. 1953: Na zasedanju koroške deželne skupščine v Gradcu...

Nič hudega — ko bo še štajerska deželna skupščina zasedala v Celovcu, pa bomo zopet bot!

»Večer«, 26. XI. 1953: Tehnična dela je izvršil ravnatelj komunalnih podjetij v Slovenjem Gradcu...

Srečen Slovenj Gradec, kjer včasih celo ravnatelj delajo!

»Slovenski Jadran«, 27. XI. 1953: Petstoletnica motornega letalstva!

Kdo bo kriv, če bo ob prebiranju tega naslova ruskega profesorja Sergeja Ivanoviča Vseznaalova zadela kap — kajti nedavno tega je šele mož ugotovil, da so Rusi poznali motorno letalo že pred dve sto leti — sto let pred odkritjem motorja...

Zakaj nočem biti pameten?

Kupil sem srajco. Žena mi je sicer svetovala, naj bi kupil blago, toda jaz sem kupil že narejeno srajco. »Čemu,« sem dejal, »imamo potem tovarne za konfekcijo? Noben pameten človek si danes, v času tehnike in industrializacije ne da več delati srajce, temveč kupuje narejene. To je ceneje, hitreje in še podpira na ta način našo mlado industrijo!«

Tako sem — ker sem pameten — kupil narejeno srajco. Bila je razkošno lepo zavita v prozoren papir in je bila tako v papir zavita sploh mnogo lepša, kot pa brez papirja! Resnično mi je bilo žal, da je nisem mogel nositi kar s papirjem.

Vendar sem to prvo tegobo kar lahko prebolel — kaj naj tudi storim — tehnika še ni toliko napredovala, da bi lahko nosili čez srajce celofan, ali pa, da bi srajce tudi brez papirja izgledale tako lepo kot pod papirjem.

Teže je bilo z drugim razočaranjem! Se preden sem namreč srajco oblekel, sta mi ostala dva gumba v roki in častno besedo sem pripravljeno dati, da nisem močno potegnil — že dve leti se hranim v menzi! Ko pa sem srečno potegnil srajco nase, je žena bruhnila v krohoto, čeprav me sicer spoštuje kot moža in kot državljan. Jaz ji tega krohota niti ne zamerim, kajti srajca — moja lepa, nova srajca — mi je segala komaj do popka, rokavi pa niti do laktov, čeprav sem kupil srajco za dve številki večjo, kot pa imam vrat. Pri tem pa vam zagotavljam, da sem popolnoma normalno raščen, kar mi je zadnjič priznal celo moj krojač in mi je zaračunal zaradi tega samo polovico tarife več, medtem ko drugim zaračunava vedno dvojno ...

V svetem ogorčenju sem torej zopet zavil srajco v lepi, prozorni papir in oddrvel nazaj v trgovino. — »Vi,« sem dejal kolikor mogoče kulturno, tako da me je slišala samo prva polovica ulice, »vi, kakšne srajce pa prodajate?« — »Takšne, kot jih prodajajo nam!« je s silovito logiko odgovoril prodajalec. »Kakšne pa prodajajo nam, se nas ne tiče, ker jih mi ne nosimo, prosim lepo!« je dodal tako vljudno, da mi ni ostalo drugega, kot da sem stresel svoje ogorčenje na direktrici trgovskega podjetja. — »Ehehe,« so se tam prijazno nasmehnili, »takšne srajce pač dobimo od industrije in nas malo briga, kakšne so! Glavno je, da so poceni, kar nam da možnost operirati s pozitivnimi in negativnimi razlikami, kar pa zopet pomeni« itd., itd., še marsikaj, česar nisem dobro razumel in se mi zdi, da tudi prijazni mož na direktrici ne. — »Sicer pa,« je dejal na koncu in se očarujote priklonil, »poskusite srajco oprati — morda bo potem bolje ...«

Oprali smo srajco. Toda kaj — ko mi

sedaj ni uspelo pokriti niti prsi, da o rokavih sploh ne govorim! Žena pa je samo stvarno dejala: »Veš, pri sosedovih so te dni kupili srčkanega majhnega dojenčka, morda bi lahko srajčko« — rekla je srajčko — »podarili njim ...«

Toda jaz nisem odnehal! Ne zaradi tega, ker bi sosedovemu dojenčku ne privoščil srajce. Ne — iz državljske zavesti! Zato sem zopet zavil srajco v prozorni papir in se odpravil v tovarno. — »Sedite, prosim,« so mi tam dejali, ko sem izpolnil štiri prijavnice, sedem pritožbenih obrazcev in čakal že poltretjo uro na šefa oddelka za pritožbe. »Sedite, prosim, in počakajte malo! Imamo namreč ogromno dela. Pravkar smo ustanovili v pritožbenem oddelku nov pododdelek za registracijo pritožb s štiriindvajsetimi uradniki, za katere moramo izdelati organizacijsko shemo, osnutek tarifnega pravilnika in predlog za delitev nagrad in dobičkov ...«

Čakal sem torej še dalje in čez tri dni, osemnajst ur in štiriindvajset minut sem bil z ozirom na svojo trdnost — žena mi je nosila hrano kar v čakalnico pritožbenega oddelka, spal sem pa na velikem kupu srajc, ki so jih manj potrpežljivi kupci od mene zmetali ogorčeno v kot — sem prišel na vrsto.

Končno sem bil sprejet! Ze to dejstvo me je silno pomirilo. — »Oprostite,« so mi dejali najprej, ko sem obrazložil svoj primer, »ne bi sineli srajce prati. Če pa jo že perete, je ne smete nositi. Če pa jo že nosite, ne smete pričakovati, da vam bo srajca ležala kot vilta — kajti na ta način, da delamo naše srajce nekoliko krajše, rokave bolj racionalno izkoriščene in blago pametneje uporabljeno, znižamo naše stroške — in to je vendar namen naše mlade industrije! Razen tega, če znižamo stroške, dosežemo dobičke in jih tako lahko zasluzeno delimo! Nekoliko moramo vendar misliti tudi na nas — na potrošnika tako mislimo dan in noč ...«

Epilog: Sedaj ne spadam več med pametne ljudi. Kupujem blago in si dajem šivati srajce po meri. Tudi jaz moram namreč nekoliko misliti nase ...

NEPOTREBNO VPRAŠANJE

— Presneti paglavec, kaj naj napravim s teboj? Ali naj te premlatim?
— Zakaj sprašuješ, očka, ko boš to tudi brez mojega privoljenja napravil!

DEDISCINA

Ko nam je umrl oče, je vsakemu izmed nas nekaj zapustil. Ivanu je zapustil imetje, Borisu denar, meni pa nagnjenje k pleši.

NASVETI za gospodarske kriminalce po starem receptu:

a) Pri jemanju se drži naprej, da te drugi ne vidi ...
b) Pri delu se drži nazaj, da še drugim kaj ostane ...
c) Če pa pride revizija, se drži postrani — morda te le ne ujamejo ...!

DOMAČI ČUDEŽI

Mož, ki je sedel zaradi gospodarskega kriminala, pa dve uri po izpustitvi iz zapora še ni imel druge, boljše službe ...

Nekdo, ki je še vedno prepričan, da sta prosveta in kultura pri nas na boljšem kot pa šport ...

Konj, ki ga celo mariborski mesar Poropat ne bi mogel prodati za govedino ...

K PREDLOGU NOVE STANOVANJSKE UREDBE

— Bojim se, da bodo moje stanovanje uvrstili v kategorijo luksuznih stanovanj.

— Nemogoče!

— Hja! Pomisli, da stanujem v imovinski hiši in mi ob deževju teče voda s stropa — kopalnico torej že imam! Ker v sobi istčasno tudi kuham — imam tudi centralno kurjavo! No, lifta pa ne morem niti zahtevati, ker je hiša samo prtilična!

eno sobo so oddali podnajemniku.

Zvečer, ko sedi vsa družina v sobi pri peči, se oglasi Janezkov očka:

— Janezek, takoj v posteljo, da bo lahko prišel maček v sobo!

VSE PO VZORCIH

— Kako to, tovariš urednik, da me vedno bolj pogosto pitate z mlečnežem?

— Ker so vaše pesmi vedno bolj vodene ...

Recept

Najuspešnejši način boja proti konkurenci je ta, da je sploh ni! In da bi je ne bilo, poskrbite, če imate kaj besede pri tem, da ne dobi lokala in če že tega nekako mora dobiti, ga naj dobi na čim slabšem mestu in če bi se potem ta konkurenca dobro delala, recite enostavno, da sploh ni lojalna, ker je cenejša ...

Peter je visok samo meter štirideset in je zaradi tega imel manjvrednostne komplekse. Šele, ko je bral predlog za novo stanovanjsko uredbo, se mu je zjasnil obraz:

— Hehe, včasih so se mi pa ljudje smejali, ker sem rabil le meter in pol dolgo posteljo!

Pri Janezkovih pa so se že prilagodili predlogu nove stanovanjske uredbe, t. j.

STRAŠNO

»Strašno!« je vzkliknila gospa Amalija Krop in s pogledom prebodla direktorja podjetja, pri katerem je uslužben njen mož Peter Krop. »Ce ne boste vi, gospod direktor, nehali pošiljati mojega moža, Petra Kropa, na službena potovanja, se bom... se bom... ločila!« je zahlipala.

Iskrene solze ogorčenja so se nabrale v zvestem in skrbnem očesu gospe Amalije Krop.

»Toda, gospa Krop,« jo je poskušal tolažiti direktor, »kaj pa naj storim? Služba je služba in vaš mož mora pač prav tako na pot kot vsak drug, če je potrebno...«

»Kaj mene brigajo vaše potrebe... mene briga moj zakon, moj dom, moj Peter... huhuhu!« in poplava solz je bila tu.

»Menda pa vendarle ne bo tako strašno hudo, gospa Krop!« je poizkušal zopet direktor, »saj se Petru ne bo nič zgodilo...«

»Vem, da ne!« je skozi vedno obilnejše solze povedala gospa Krop. »Pa saj ne gre za to...«

»Pa tudi finančno se ne oškoduje pri taki službeni poti. Dnevnice itd...« če je nekoliko soliden...!« je našteval direktor še naprej.

»Tudi glede denarja nič ne rečem — huhuhu!« je vztrajala gospa Amalija na svojih solznih pozicijah.

»No, pa tudi za njegovo — kako bi dejal — je mencial nekoliko v zadregi direktor, »...pač njegovo zakonsko zvestobo se ni batil Peter je soliden, resen možak, in tako...« Direktor je skušal razpršiti zadnje pomisleke.

»Saj ni — huhuhu — za to! Ampak, pomislite samo, kakšne navade prinaša iz hotelov kjer prenočuje. To je najhujše! Ne samo da se je navadil pljuvati po tleh, metati cigaretno ogorke na krožnike in preproge, spat obut v postelji in čistiti čevlje z brisačo — zadnjič je celo, ko je doma zjutraj vstal in odšel v službo, najprej izvil žarnico iz svetiljke in jo vtaknil v žep...!«

Kategorije

V mnogih gostinskih podjetjih so napram gostom, ki ne pijejo alkoholnih pijač, zelo neprijazni.

— Oprostite, toda če vzamete samo kosilo in nič k temu ne pijete, vam ne pripada prti na mizo...

DOBESEDNO

Mlad, nadobuden kompinist zaigra mojstru svojo najnovejšo skladbo, potem pa ga vpraša:

— Kaj pravite, mojster, kako bi jo imenoval?

— Hm, to je pa težko reči...

— Dobro, kako bi jo pa vi imenovali?

— Tako kot jo je Ravel, ko jo je skomponiral!

MOŽ PRINCIPOV

— Janez, stavim, da si mi ti popil vino!

— Oprosti, toda principi- alno nikoli ne — stavim!

Taine umetnosti

— Veš, nikoli si nisem predstavljal, da se človek lahko tako poglobi v to moderno umetnost!

ALI VESTE...

... da bi moral viseti slavni beneški napis: »Opustite vse nade, vi, ki vstopate!« pravzaprav na našem stanovanjskem uradu?

... da je Hamlet nekaj stoletij prej izrekel svoje besede: »Biti ali ne biti — to je sedaj vprašanje!« Povedati bi jih moral, ko bi se vozil s kolesom po perifernih ulicah naših mest!

... da je bil Sokratov izrek: »Vem samo to, da ničesar ne vem!« namenjen pravzaprav nekaterim strokovnim rubrikam naših časopisov!

... da Einsteinova relativnostna teorija izvira pravzaprav iz nepoznavanja politike cen naših trgovinskih podjetij — da namreč takrat, kadar govorimo o znižanju, zvišujemo cene...

Toti vzgojni kotiček

Bolj za odrasle kot za majhne...

Dragi otročki! Prav gotovo ste tudi sami že opazili, da vas strici in tetke obsipavajo z najrazličnejšimi neumnimi vprašanji, na katere je izredno težko odgovoriti s potrebno mero kreposti in dobre vzgoje.

Da bi vam pri tem olajšali stvar, je »Toti« pripravljen na najbolj pogošta taka vprašanja dati nekaj primernih odgovorov:

1. vprašanje: »Koga imaš rajši, Janezek, mamlico ali očeta?«

Odgovor: »Te nič ne briga, dragi stric! Razen tega pa je zelo bedasto od tebe, da se s svojim netaktnim in brezobzirnim zanimanjem trudiš podreti pri majhnem otroku ravnotežje njegovega družinskega življenja...«

2. vprašanje: »Imaš že deklet, Janezek?«

Odgovor: »Neumnost! Kako bi le šestletni fantek lahko imel deklet? Za svojo starost sem sicer telesno dovolj razvit, vendar o intenzivnem ljubezenskem življenju govoriti v moji

starosti je nekaj smešnega in neokusnega! Se ti morda ne zdi, stric?«

3. vprašanje: »Si zadovoljen s svojim učiteljem, Janezek?«

Odgovor: »Popolnoma! Smatram pa, da je učitelj poklican ocenjevati uspehe svojih učencev in ne obratno. Otrok sem, toda zaradi tega ni niti najmanj potrebno, stric, da bi me imel za idiota. Smešno...«

4. vprašanje: »Kdaj ti bo štorklja prinesla brata, Janezek?«

Odgovor: »Ne vem, starši mi niso povedali! Ko bom zaslutil predznake bratčevega rojstva, dragi stric, ti bom pa sporočil. Druga res ne morem storiti...«

5. vprašanje: »Me imaš kaj rad, Janezek?«

Odgovor: »Ne! Se videti te ne morem, stric!«

MEHURČEK

(ali »Pravilica o smehu«)

Lepo se je svetil, bleščal in iskril — a kaj, ko samo je iz milnice bil...

BYRONOVA ŽELJA IN ANTIFEMINIST

Nekoč si veliki je Byron zaželel, (kot pesnik vsak imel je ženske silno rad), da nežni svet le ena usta bi imel, da vse bi jih poljubljaj lahko naenkrat. —

A taka usta poljubiti sploh se ne bi dala, ker bi v trenutku vsakem za vse ženske klepetala...

Potrjujemo, da...

»To humoresko sem napisal na osnovi podatkov o razmerah v podjetju »POLENTAPROM« in je popolnoma resnična — le imena podjetja raje ne objavite, da ne bi kdo tam preveč zameril!« je dejal s sijočim obrazom naš mladi sodelavec, ko je položil na mojo mizo dva popisana lista.

Ker je bila humoreska dobro napisana in še resnična povrhu, smo jo objavili.

Takoj naslednjega dne je pozvonil moj telefon tako, da je padel skoro z mize.

»Vi, kako se upate objavljati tako prozorno napisana skrupucala o razmerah v našem podjetju »Blazinoodkup?« To je nesramnost, to je nelojalno!« ...

Položil sem slušalko poleg sebe in delal naprej. Čez dobre pol ure sem zopet prijel slušalko in skušal v poplavo njegovih besed povedati, da to sploh ni bilo podjetje »Blazinoodkup«, temveč neko drugo. Nisem popolnoma uspel — ne po moji krivdi — in čez dobro pol drugo uro sva končala razgovor — priznam, da zame zelo neugodno!

Proti poldnevu zopet telefon, tokrat prodirno, kot rafal iz strojnice. Bil je direktor podjetja »Žebljekup«. Po kratkem in temeljitem dvehurnem razgovoru je treščil slušalko na telefon, prej pa še obljubil, da ne bo dal našemu časopisu nobenega oglasa več:

»Vam bom že pokazal, kanalje!« je patetično vzkliknil.

Pač pa sem sedaj jaz odklopil telefon. Tako sem imel mir do pol treh.

Ob pol treh so se odprla vrata in vstopil je mladenič s preplašenim pogledom in prošečo gesto:

»Oprostite,« je dejal, »toda položaj je tak. Veste... namreč... jaz sem... iz podjetja »Kisla kumara« in obdolžili so me, da sem jaz pisec zadnje humoreske o razmerah v našem podjetju. Sedaj pa... saj veste... lahko izgubim službo... so že nekaj grozili... in sitnosti... sploh še kolegi in šefi, saj razumete...«

»Toda, saj vi niste niti pisec niti se ne nanaša vse to na vaše podjetje!« sem dejal.

»Seveda... morda... jasno! Zato pa bi vas prosil, če mi napišete potrdilo, da jaz nisem niti pisec niti da sem dal podatke niti da se to nanaša na naše podjetje — veste, to bo morda zado- stovalo...«

Dal sem mu potrdilo, da ni niti pi- sec niti da je dal podatke o tem — le potrdila, da se ta humoreska ne nanaša na njegovo podjetje nisem mogel dati, ob pol petih je prišel drugi, ob sedmih tretji. Kajti začel sem močno dvomiti v to... Dal sem v tiskarni natisniti obrazce s takimi potrdili, kajti od takrat sem jih izdal že več za razna pod- jetja, za razne pisce.

Zaradi navala izdajamo sedaj taka potrdila vsak dan samo od 16. do 19. ure, razen ob sobotah...

Specializacija

Mnoga trgovska podjetja se ne držijo svojih strok, ampak trgujejo z vsem mogočim.

— Prav, v kateri stroki trgovine pa ste izučeni?

— Prosim, tovariš direktor, delal sem v papirnici, kjer smo prodajali razen drobne galanterije tudi pletene jopice, nato v trgovini s sadjem in zelenjavo, kjer smo imeli izredno lepo izbiro kravat in ženskega perila ter končno v mesnici, kjer sem stregel v od- delku za parfume, kolonj- sko vodo in toaletne po- trebščine...

Edina razlika

»Kakšna je, prosim, razlika med kosilom za 150 din in kosilom za 200 din?«
»Petdeset dinarjev!«

ČE BI JAZ BIL...

... GLEDALIŠKI IGRALEC, bi se nikoli ne jezil na kritiko — morda pa je le zrnec resnice v njej?

... GLEDALIŠKI KRITIK, bi sploh ne pisal kritike, ker z njimi tako ne bo nobeden zadovoljen — razen morda gledalci, kar pa tako ni važno!

... PISEC ROMANOV, bi jih izdajal vedno le v majhnih zveščkih z gromozansko sliko na platnicah in še bolj gromozanskim naslovom, da bo čim manj našlo po umetnosti! Tako bi roman vsaj prodal in dobro zaslužil!

... LIRSKI PESNIK, bi pisal samo še reklamne verzice, ker je to pač še edina poezija, ki se izplača — bere je pa tako nihče več!

... UREDNIK LITERARNE REVIJE, bi priobčeval predvsem kriminalne zgodbe, senzacionalne reportaže in slike pomanjkljivo oblečenih deklic. Tako bi vsaj rasla naklada — za literarno-vzgojno vrednost se pa tako nihče več ne zmeči!

... NOVINAR, bi nabiral samo še oglase in na ta način omogočil izhajanje svojemu listu — saj od naročnine tako noben list ne more živeti!

... HUMORIST, bi ne pisal več humoresk in satir na tuj račun, ker ni honorar v nobenem sorazmerju s strahom in neprijetnostmi, ki so v neposredni zvezi z žrtvami. Pač pa bi se raje pričel učiti nogometa ali česa podobnega — tako bi imel vse možnosti doživeti mirno in z zemeljskimi dobrinami blagoslovljeno starost...

SVOJEMU KRITIKU

Bi rad, da bi jaz tebi cigareta bil, da bi me kdaj potegnil da bi me kadil? Le vleči, dragi, dokler se bo dalo, a ko boš zadnjikrat potegnil — v spomin z vsem svojim ognjem divje zagorim in ti opečem staro gobezdalo...

PO ETU

Brez metrike poetu teče rima — ne le soli — mož tudi takta nima!

Iz dežja pred kap

Cerkveni svet v nekem malem škotskem mestecu se je zbral v zakristiji k posvetovanju, kako bi dobil denar za popravilo cerkvene strehe. Po dolgem obotavljanju se je dvignil eden izmed članov in svečano izjavil: »Ker je popravilo strehe zares zelo potrebno, bom prispeval pet šillingov.« V tem trenutku pa mu je padel kos ometa s poškodovane strehe na glavo. Prestrašen se je mož znova dvignil in se popravil: »... Mislim seveda pet funtov.« Takrat pa se je v ozadju oglasil župnik: »O, ljubi bog, daj mu še kak znak!«

Nekaj ameriških vojakov v Avstriji se pogovarja o dekletih. Eden od vojakov pravi tedaj:

»Veste, boys, jaz pa nisem prav nič navdušen za taka dekleta, ki so takoj pripravljena na vse. Jaz ljubim tisto drugo vrsto deklet, ki so sramežljiva, nedostopna in preprišana — tista, katerim je treba dvakrat požvižgati, da pridejo...«

Znano dansko borko za ženske pravice, Thit Jensen, so nekoč novinarji vprašali, zakaj je bog sploh ustvaril ženo, ko je vendar zapravila raj! Po krajšem premisleku je odgovorila: »Ne pozabite, da je bila Eva tista, ki si je upala utrgati sad z drevesa spoznanja. V nasprotnem primeru bi še sedaj mi vsi hodili po rajju kot popolni analfabeti.«

Starejši, zelo premožen možak, Christian Griffiths iz Oregona (USA), je pred nedavnim kupil enega tistih modernih in toliko hvaljenih aparatov za naglušne, ki jih skoraj opaziti ni — mož je namreč že leta močno trpel zaradi naglušnosti.

Cez nekaj časa ga je obiskal zastopnik prodajalca, da bi se pozanimal, kako mu služi aparat.

»O, prekrasno! Sedaj lahko poslušam celo vse, kar se pogovarjajo v sosednji sobi!« se je pohvalil srečni kupec.

»No, potem pa so vaši domači sorodniki gotovo zelo veseli!« je dejal prodajalec.

»Oh — ne vem!« je zmajal z glavo možak. »Jim še sploh nisem povedal! Sedaj samo sedim in poslušam — medtem pa sem že trikrat spremenil svojo oporoko!«

PO OVINKIH

»Vzel bi tega psa, ampak če mi lahko garantirate, da je res popadljiv.«

»Pa menda niste tudi vi krojač?!«

Pri letošnjih manevrih angleške armade je služil mlad oficir kot adjutant pri svojem očetu generalu. Ob neki priliki je moral predati nekemu staremu polkovniku povelje svojega očeta. Pozdravil ga je in dejal: »Oče želi, da napredujete s svojo enoto po hribu.« Tako, tako, ga je rdeč od jeze nahrulil polkovnik, »kaj pa pravi mati k temu?«

Neka starejša, zelo pobožna ženska v Alabami je nekoliko zbolela in zato je njeni so-stanovalci v hiši niso povabili na izlet, ki so ga nameravali napraviti prihodnje nedeljo. Ko pa se je družba v nedeljo zjutraj odpravljala na pot, ženski le ni bilo tako siabo in ljudem je postalo žal, da bi ostala sama doma. Zato so naglo stopili k njej in jo prosili, da bi vendarle šla z njimi.

»Na žalost je že prepozno,« je odgovorila nekoliko užaljeno, »toda jaz sem že molila, da bi bil dež...«

Nekd angleški časopis je zapisal o svetovno znani pevki Ymi Sumac: »V njenih pesmih o Inkih je toliko disonanc, da se moramo ob tem zamisliti. Če so stari Inki tako pojmovali ljubezen, potem res ni nič čudnega, da je to ljudstvo izumrlo.«

V italijanskem mestecu Parete je stal pred sodnikom starejši kmet, ker je oklofutal učitelja svojega sina. V svoj zagovor je možak povedal naslednje:

»Res je — učitelju sem jih nekaj primazal. Toda ta nesrečni človek je sina in še mene popolnoma zmešal. V šoli je namreč dal otrokom takole nalogo: Štiri in pol kokoši znesejo osem in eno četrtino jajca v šestih in treh šestnajstih

nah dni. Koliko jajc znese devet in tri osmine kokoši v stoenaundvajsetih in petih devetinah dnevah!

Sodnik je obtoženca oprostil: »Jaz bi tega učitelja tudi oklofutal!« je napisal kot obrazložitev sodbe.

Radijske sanje

Prišli so v sanjah mladih dni spomini: z nogami sem mencial, kričal za tri... ves prepoten odprl sem oči: s turobnim glasom plakal je Mancini...

MALTRETIRANJE

»Poslušajte, tovariš natak, to bi bilo treba prijaviti Društvu za zaščito živali! Zaradi tako majhnega zrezka zakoljejo celo kravo!«

VSAK PO SVOJE

»Lepo se obnašaj!« je dejala mati sinu v zaporu, »da te dolgo obdržel!«

»Imam več, kakor potrebujem!« je dejal bahavi berač in se čohal za srajco.

»Čemu tako dirjate?« je vprašal zločinec, ko so ga peljali na morišče. »Brez mene tako ne boste nič opravili!«

»Daj mi, kar imaš!« je dejal razbojnik, »pa ti ne bom nič vzeti!«

»Točen sem,« je dejal polž, ki je bil povabljen na botrino, pa je prišel k pogrebu.

»Mi, kar nas je učenih vemo, kaj je dobro!« je rekel osel in hlastnil po osatu.

Razlog

— Ti, zakaj pa so te v prejšnji službi odpustili?

— Ker so me vsi smatrali za šefa.

— Kako to?

— Ker sem samo gledal, kako drugi delajo!

GLAVNO JE — STIL

Peter ima šefa. In tega šefa je nekoč prijela močna gripa. Tako močna, da ni mogel priti v pisarno. Toda opraviti je bilo treba neko nujno delo in šef je telefoniral v urad, naj pride Peter k njemu na dom, da bosta tam opravila to nujno delo.

Peter je šel k šefu. Šef je ležal v postelji, diktiral in kihal, Peter pa sedel pri postelji in pisal. Pisal tako dolgo, dokler ni bilo tisto nujno delo končano.

Potem je Peter odšel, šef pa je čez nekaj dni ozdravel. Da bi se nekako odložil Petru za poštvovalno delo, ga je sklenil povabiti k sebi na dom na majhno večerjo. Zato je napisal Petru povabilo in mu ga poslal lepo po pošti — da bo bolje izgledalo.

Naslednjega dne je dobil šef od Petra kratek dopis: »V posesti Vaše cenjene gripe Vam sporočam, da žal ne morem priti na večerjo...«

DOBRO GA POZNA

— Zdaj se mi, da postaja kolega Rimač zadnje čase zelo prozaičen.

— Seveda. Tudi meni je dolžen 500 dinarjev!

— Tovariši! — če bi si kdo rad pri šefu izposloval kak izreden dopust ali kaj podobnega — sedaj je prilika! Pravkar so mu namreč telefonirali, da pride revizija in gotovo si bo rad pridobil nekaj naših simpatij...

Andraž Solatovec:

OBROKI

(Čudna zgodba, ki ima to prednost, da je resnična.)

Zima prihaja in mraz vedno bolj pritiska — Jaka pa bi krvavo potreboval plašč! Da bi ga kupil brez obrokov — za to nima denarja, saj je upokojenec, na obroke pa bi potreboval dva poroka in to je skoraj še težje dobiti kot pa denar. Zato Jaka še vedno nima plašča.

Tedaj se je zgodil čudež: prišel je pismonoša in z njim nakazilo za 8000 din. Zakaj — kako, tega Jaka ni vedel. »Za vsak primer,« si je Jaka dejal, »pojdem in se zahvalim gospodom na Zavodu za soc. zavarovanje — od tam je namreč prišlo nakazilo — za darilo o pravem času! Kajti, plašča sem resnično potreben!«

Tako se je Jaka odpravil na zavod. »O, ne,« so dejali na zavodu, »to ni darilo — to je pomota!« ko so pol ure brskali po papirjih. Jaka pa je bil grdo razočaran! »Vedno sem rekel,« je godrnjal v brado, »da ni ne Miklavža ne božiča — še dedek Mraz se zanaša le na kakšne dotacije!«

Toda na zavodu so hoteli imeti denar nazaj! »Nimam ga s seboj!« je dejal Jaka in mislil na jurčke v omari med rjuhami. »Jutri jih prinesem!« je še obljubil in naslednjega dne zbolel — ni čudno, ko je v takem mrazu šel na zavod na obiske. Tako Jaka naslednjega dne ni šel z jurčki na Zavod za soc. zav., temveč s prehladom v posteljo. In še nekaj dni je trajalo, dokler ni Jaku toliko odleglo, da se je spravil na svoje zadnje noge in z jurčki odrinil na pot do Zavoda za soc. zav. Toda spodaj v veži je srečal pismonošo — tokrat brez jurčkov od zavoda, pač pa s pismom!

»Ker nam niste vrnili vsote 8000 din, ki smo jo Vam pomotoma nakazali,« je pisalo v pismu, »vam jo bomo začeli s prvim prihodnjega meseca začeli odtegovati v mesečnih obrokih po 500 din!«

Tedaj se je Jaka namuznil. »Pa naj bo po vašem!« je dejal in zavil z jurčki namesto v zavod v trgovino in si kupil plašč — brez obrokov in porokov. Še celo ne, da bi ga kaj preveč grizla vest zato...

1. slika:

Bolnik: »Tovarišica bolničarka — ali bi lahko, prosim, dobil časopis?«

Bolničarka: »Tako!«

2. slika (eno uro kasneje):

Bolnik: »Tovarišica, ali bom dobil časopis?«

Bolničarka: »Tako!«

3. slika (dve uri kasneje):

Isto kot v drugi sliki.

STRAŠNE SANJE

— Nocoj sem imel strašne sanje!

— Gotovo si sanjal, da se voziš po britvi z lune na zemljo?

— Oh, še nekaj hujšega sem sanjal. Sanjal sem, da sem se peljal s kolesom po cesti Slivnica—Šentjur!

MED PRIJATELJI

»Zadnje čase zelo slabo spim.«

»Kako to, si mar bolan?«

»Tisto ne. Toda vsako noč razmišljam o tem, kako skoro vsak dan odkrijejo nov primer gospodarskega kriminala.«

»In zato ne moreš spati?«

»Kaj hočeš! Človek nikoli ne ve, kdaj in kje ga bo zadelo.«

ČUDNA REČ

— Resnično, tolče...

ČUDNE REČI

Diogena s petrolejko so videli te dni v Ljubljani. Nastal je velik preplah in k sreči so še pravočasno ugotovili, da je to samo neki iznajdljivi študent, ki je šel h kosilu v Prosvetno menzo, pa se je bal, da bi v temi, ki tam vlada, pojedel sosedovo juho namesto svoje...

ZAKAJ — ZATO!

— Zakaj je dalo Celje naši lahkoatletiki že toliko dobrih tekačev?

— Zato, ker v Celju le redko obveščajo potnike v kolodvorski restavraciji o odhodu vlakov...!

— Saj ne kličem nikogar določenega. Samo zavrtim takole nekaj števil in potem se oglasi kdor koli, ki je prav tako jezen, kot se daš vi...

UGANKA

Kaj je to:

ponedeljek — glej torek, torek — glej sreda, sreda — glej četrtek, četrtek — glej petek, petek — glej sobota, sobota — glej nedelja, nedelja — Pražen krompir s solato.

(Uganili ste — to je jedilnik neke ugledne ljubljanske menze z edino varianto enkrat na teden — ko servirajo solato s krompirjem...)

ZA MOČNE ŽIVCE

(Primorska tragedija v petih slikah)

4. slika (tri ure kasneje):

Isto kot v tretji sliki.

5. slika (štiri ure kasneje):

Bolnik: »Kako je to, tovarišica — ali res ne morem dobiti časopisa?«

Bolničarka: »Čemu ste tako sitni? Včerajšnjo številko ste že prebrali — jutrišnjo pa še nimamo.«

Bolnik: »Toda, jaz bi rad današnjo!«

Bolničarka: »Hm — veste, današnjo pa bere sedaj tovariš doktor...«

(Z a s t o r.)

SPALNO SREDSTVO

Tistega dne bi moral na nujno službeno pot. Ob treh zjutraj z vlakom.

»Spat pojdem,« sem dejal ženi ob sedmih zvečer, »da bom jutri prespan, posebno še, ker me čaka naporno in težko delo!« Komaj sem legel, sem že zadremal. — »Ali že spiš, dragi?« je vprašala žena, ki je prišla nekaj minut za tem v sobo. »Seveda!« sem zamrmral v polsnu, »ali se je kaj zgodilo?« — »Nič,« je dejala, »samo kozarec vode sem ti postavila na nočno omarico!« — »Kaj, za vraga, mi bo kozarec vode?« sem vprašal že popolnoma prebujen. — »Da boš lahko vzel tableto za spanje!« je dejala žena. — »Kaj mi bo tableta,« sem jezno dejal, »tableta tako nič ne pomaga! Razen tega pa že spim!« sem jezno dejal in se obrnil na drugo stran.

Potem sem zopet poizkušal zaspati. Pa ni šlo! Najprej sem vstal in zaprl okenske vetrnice — kajti mesec mi je impertinentno svetil prav na posteljo. »Pusti, bom že jaz!« je dejala žena iz sosednje sobe, »saj pridem v petih minutah tudi jaz spat.«

»Kaj pa delaš?« me je vprašala točno 75 minut kasneje, ko je res prišla v spalnico. Držal sem namreč levo nogo in desno roko v umivalniku z vodo — to je namreč najboljšo sredstvo, če hoče kdo zaspati. »Vzemi vendar tableto!« je dejala žena zmagovalno. — »Ne potrebujem je!« sem jezno dejal in se nato od 22.15 do 23.45 zabaval s tem, kar pa je imelo za posledico samo to, da sem se neznansko spotil. Nato sem poizkušal s starim, preizkušenim sredstvom: štel sem bele ovce. Pri 13.873 sem bil že tako v formi, da sem zbudil z glasnim štetjem celo ženo. — »Zakaj ne vzameš tablete, bedak?« je dejala nevoljno, »položila sem ti jo na nočno omarico poleg kozarca z vodo!« in je zopet zaspala.

Jaz pa sem poizkušal še z različnimi drugimi načini za uspavanje: zamišljal sem si, da lebdim v zraku, zadrževal sem dih in v mislih padal v globok vodnjak...

Ob 2.30 sem segel na nočno omarico po tableto in vrgel na tla žlico, ki mi

jo je pripravila žena, da bi raztopil tableto. — »Tatovi!« je rekla prestrašeno žena. — »Neumnost!« sem dejal jaz, sedaj ti bom samo dokazal, da tudi te tvoje idiotske tablete ne pomagajo, če človek ne more zaspati!« Poiskal sem na omarici tableto, jo vrgel v kozarec z vodo, dobro zmešal s pilico za nohte in spil.

Dokaz mi ni uspel. Zaspal sem, in to tako trdno, da sem preslišal celo budilko in se zbudil šele ob sedmih ter ugotovil, da je vlak odpeljal že pred dobrimi štirimi urami. — »Vidiš,« sem očitajoče dejal ženi, ki je stala pri postelji in me s težavo budila, »to ima človek od tvojih tablet!« — »Kakšnih tablet?« je vprašala žena, in mi pokazala kozarec, v katerem je še ležal neraztopljen odtrgan srajčni gumb, ki sem ga v temi vrgel v kozarec namesto tablete za spanje...

Premagani atlet

SANJSKE BUKVE

ZA POSLUŠALCE RADIJSKIH PRENOSOV NOGOMETNIH TEKEM

1. Kadar spiker našteva ritardando ime- na igralcev ki si podajajo žogo pred golom — takrat si lahko stoodstotno prepričan, da naši oblegajo nasprot- nikova vrata.
2. Kadar spiker tuli kot obseden — ta- krat eden »naših« igralcev jemlje zakonsko predpisan zalet za strel preko nasprotnikovih vrat.
3. Kadar spiker nekaj mrmra v svojo brado — takrat so nasprotnikovi igralci v napadu ali tik pred »naši- mi« vrati.
4. Kadar spiker molči — takrat najprej pogledj, če ni slučajno prekinitve to- ka. Če ni — potem so gotovo na- sprotniki zabili »našim« gol!
5. Kadar pravi spiker, da je »naš« igralec Krivonogi podal »visoko žo- go« proti nasprotnikovim vratom — takrat se ne čudi, če boš trenutek za tem izvedel, da je sodnik prekinil igro, ker se je odpeljal z avtotaksi- jem iskat žogo.
6. Kadar se spiker čudi, zakaj je sodnik prekinil igro — takrat vedi, da prav- kar odnašajo na nosilih z igrišča ne- kega nasprotnikovega igralca.
7. Kadar se spiker čudi, zakaj sodnik ne zaustavi igre — takrat si lahko prepričan, da je eden »naših« igral- cev pomotoma stopil namesto na na- sprotnikove — na svoje kurje oči.
8. Kadar spiker trdi, da so naši v tem polčasu imeli več od igre, takrat ste lahko prepričani, da so »naši« dobili samo — tri pare golov!

— Jo, krisnagot, libe frau Muršec! Kak se kaj imate?

— O, tonkšen, peste frau Klček! Čisto ganc forcig- lih, majnadraj, nič se ne morem pešverat! Jec pa še sploh ibahaupt, ko sem zvedla šovida za ene naše frajnderle!

— Jo — šaudlan! Zo bos, zo bos! Ste kakšno novo pekontčaft naredli?

— Tes no net gonc! Oba ganc za ziher sem zvedla za jih ...

— Virkil? Bo den, frau Muršec, bo den?

— Azo — an momenterl — i zogs ina cofort! Ken- nens di Pem?

— Natirli, keni! Oba zimpatiš mi niso nikul pe- zonders bli! Vse preveč gajcik so ...

— Oba na — jaz sem pa

SKRIVNOST
PIPUŠEVE ULICE

(Mariborčanom v premislek)

— Zakaj pometači ne pometajo več Pipuševe ulice?

— Podnevi se bojijo, da bi jih kap pri pogledu na ogromne količine nesnage, ki se je tam nabrala — ponoči pa je tako taka tema, da še ulice ne bi našli!

BABICA PRIPOVEDUJE

»... in ko je lovec pustil Sneguljčico samo v gozdu, je bila tako zelo osam- ljena, tako zapuščena ...«
»Kajne, babica, kot naš nedograjeni zadružni dom v Filovcih!«

PROČ
PROFESIONALIZEM!

Med sejo:
»Predvsem pa se moramo odločno boriti proti profes- sionalizmu v športu, ki se je pojavil pri nas v tej ali oni obliki!«

Po seji:

»Tovariš predsednik, naš znani športnik Nace Zo- gobrc hoče prestopiti v športni klub »Bela vrana«, češ, da ima premajhno pla- čo.«

»Kaj, to je vendar očiten profesionalizem!« zavpije razburjeno predsednik. Na- to malo tiše: »Primaknite mu dva tisočaka k plači, pa naj ostane pri nas.«

glih zvedla, da so firhter- lih frajgiblk, pezonders, če pride kakšni auslander iz Esterajha k jim ...

— Oba gens, gens! Tes glaubi net! An šmorn sans frajgiblk! Maj olta, je bil za cajta vojske pri jih, pa so že takrat bli čisto kšpict gegen di tajnl!

— Najo — damols, šo meglil! Zaj pa je ganc on- ders! Keri kol pride her- upt z Esterajha, ga tak šajsfrajndlih gor vzamejo grod zofül, da mu nekam nena ne zleznejo ... Pezon-

GRADIŠČE

Tam sredi Maribora blok stoji, krog njega travnat rob oči blaži. Le kaj — ob oglih, vratih ves je pohejen in z raznimi smetmi, nesnago pogojen! Morda je to napaka le nature? O, ne? — Samo pomanjkanje kulture!

OKROG LJUBLJANSKE NA-ME

Kot Fux bil na Štajerskem roka pravice, kot Fuchs je v Ljubljani zaslužil — liscel!

PREMALO IN PREVEČ

»Zdravnik mi je predpisal vsak teden vsaj enkrat vzeti parno kopel!«
»Meni tudi — samo jaz se raje peljem v prvem vagonu vlaka iz Ljubljane v Maribor in nazaj!«

Stef: Wertheimska lirika

Pet dolgih let krog nje sem motovlil, ljubav ji dan za dnem dokazoval, le njej na čast s soneti sem se silil, da nylonke lahko sem kupoval.

še več: vlomilske trike sem študiral, da bi lahko ji vlomi' v srce, na koncu pa sem le kapituliral: ključavnice bile so Wertheim vse!

Takrat je rekla, da bi me ljubila, če bi zaljubljen vanjo bil nad vse, če bi izpolnjeval vsa tista doščila, ki jih predpisal je zaljubljenec TT.

In zdaj, odkar priročnik ta prebiram, mi vstop v vsa ženska srca je odprt, brez odpirača v Wertheim srca vdiram, na klin obesil lirske sem obrt.

PRILIKA

— ... in ko te bo minil prehlad in boš zopet lahko govorila, potem se, ljuba moja, spomni včasih na vse to, kar sem ti nocoj povedal in kar me je že leta in leta morilo!

KAZIPOT NEKJE NA
DRAVSKEM POLJU

»Hej, tovariš!« je nekdo vprašal, »kje pa bi lahko dobil predsednika vaše čevljarke zadruga?«

»Zdajle bi vam ne vedel povedati.« je odgovoril vprašani, »v kateri gostilni sedajle trenutno sedi. To- da, če nekoliko počakate — prav gotovo bo tam, kjer bo zvečer prišlo do kakega pretepa ...!«

BLASFEMIJA

— Veš, sedaj sem na do- pustu!

DOMAČI FILMI

KINO PESNICA: predvaja domačo verzijo filma »Hitrejši od zvoka«. V glavni vlogi nastopa Gustl, slavni traktorist s svojim neukrotljivim unimogom, ki mu služi tudi za lepe iz- lete tja proti Svečini. Ben- cin plača iz prijaznosti za- druga. Spoznali boste tudi lepo Mimi, na novo odkrito zvezdo na svečinskem film- skem nebu. Senzacija!!! Za mladino neprimerno!

KINO KUNGOTA: Tajin- stveni »Tretji človek« raz- krit! Film, ki pokaže skriv- nosti frizerskega salona! Kdor ne verjame, naj si ogleda film, in videl bo, kdo spada in kdo ne spada v brivnico. Zasmrti lahko tu in tam samo glavni ju- nak — oboževalec in tru- badur Mario — dokler ga ne bodo vrgli iz brivnice. Samo še nekaj dni! Mla- dini do 57. leta vstop pre- povedan!

— Oprostite, tovariš dok- tor, toda bolnica je tukaj, v sosednji sobi!

USPEH ZAJAMČEN

Bogatega Američana se je na poti iz Amerike v Evropo lotila morská bole- zen. Pogoltnil je serijo raz- ličnih tablet in pilul — a vse zaman.

Ko je ležal ves izčrpan v naslanjaču na palubi, je pristopil k njemu mladenič, vlijudno snel klobuk z gla- ve in sočutno vprašal:

— Mister, ali ste pri- pravljeni plačati 500 do- larjev, če vam dam učink-ovit recept proti morskí bolezni?

Amerikanec je brez bese- de segel v žep, izvlekel bankovec za 500 dolarjev, ga položil mladeniču v ro- ko in slabotno zašepetal:

— Velja, O. K.!

Mladenič je spravil ban- kovec v žep, se zaupno nagnil k Amerikancu in mu zašepetal na uho:

— Kupite si mesečno vo- zovnico za vlak na progi Rogatec—Celje!

Potem je izginil kot kavra.

MALI OGLAS

IZGUBILA SVA v eni iz- med gostiln ob avto- busnih progah Maribor —Svečina in Maribor— Jurij najin vozni red. Po- štenega najditelja napro- šava, da ga odda v ured- ništvu »Totega«, kamor bova tako kmalu prišla protestirat proti temu malemu oglasu.

Soferja:

Jaka Pivec in
Luka Zlampaž

ŠPORTNIK KLJUŠE

PARLEZ-VOUS FRANÇAIS? NON, MONSIEUR!

Klub »Napredek« je začel hirati. Igralci niso prihajali več na treninge. Dejali so, da ne prihajajo zaradi tega, ker jim nihče ne več kupiti copat in ker je trener slab. Odborniki so začeli izostajati od sej. Tajnik, ker ima njegova žena trajen prehlad, blagajnik, ker ima denar vedno manjšo vrednost. Referent za propagando pa, ker je vse one, ki bi prišli kot žrtve propagande v poštev, že omamili in pritegnili v svoje mreže PP. Edino odbornik Pisker se je trudil na vse načine — toda sam ni opravil mnogo.

Nekega dne pa je v klubu završalo. Prišlo je pismo iz inozemstva — iz Francije. Pisker je dejal, da je to odgovor na njegovo pismo, s katerim je ponudil inozemskemu klubu, da pride moštvo »Napredka« na gostovanje v Pariz.

Treningi so oživeli. Igralci so prihajali na treninge z novimi copati, ki so si jih kupili sami. Za inozemstvo se splečala nekaj riskirati — so si mislili. Trenerja so skrbno poslušali in mu prikimavali, češ: »Ti si pa res strokovnjak in pol!»

Predsednik je sklical sejo. Treba je bilo določiti igralce in odbornika, ki bo odšel z njimi in trenerjem v inozemstvo.

Ob osmi uri zvečer so bili vsi odborniki točno zbrani in izjemo odbornika Zamuda, ki je prišel zanašal pet minut pozneje. Glasno se je opravičil predsedniku in dejal, da je imel doma inštruktorja za francoščino.

Potem, ko je trener predlagal in so odborniki potrdili igralce, ki bodo odpotovali v inozemstvo, so prešli na razpravljanje o odborniku, ki bo zastopal klub.

Zavladala je tišina. Zamuda se je odkašljal in gledal v mizo, kot da je to lahko edino on, ki se uči francoščino.

Trener se je ojunčil in predlagal, da bi šel poleg igralcev in trenerja še odbornik Pisker, ki je bil že v inozemstvu, obvlada jezik in je tehnično podkovan.

Tedaj je završalo. Vstal je predsednik in dejal:

»Popolnoma zgrešen predlog! Če je že bil v inozemstvu, zakaj bi sedaj zopet šel?»

Zamuda je pristavil:

»Ali mogoče drugi od-

borniki jezika ne obvladajo?»

Nekdo drugi je dejal: »Kako naj bomo odborniki širokih pogledov, če nikoli ne gremo v inozemstvo?»

Pri tem je pomislil, kaj vse mora kupiti svoji ženi.

Začela je vsesplošna debata. Predsednik je miril odbornike in pri tem delal avtoritativen obraz, da bi odborniki izbrali njega kot najbolj primerne za vodstvo ekipe po Franciji.

»Ima kdo drug kak predlog?« je prijazno vprašal predsednik.

Vsi so molčali. Ena sama misel je prevevala odbornike: kako predlagati samega sebe, ne da bi napravil videz sebičnosti?

»Jaz bi le predlagal tvariša Piskra!« je ponovil trener.

»S kakšno pravico?« so

bornika Piskra z očitki.

Sredi največjega hrupa je vstal odbornik Pisker in dejal:

»Spoštovani tovariši! — Zadnje mesece je bilo delo v našem klubu težko. Igralci niso trenirali, vi niste prihajali na seje; vsi ste imeli vse mogoče izgovore za to, da ne morete hoditi na seje in delati v klubu.

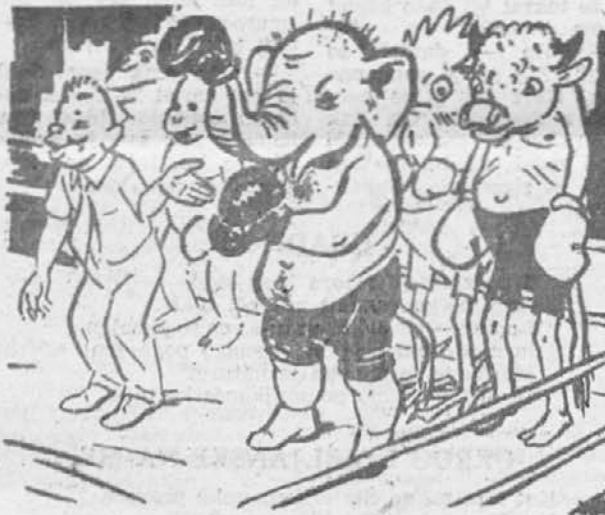
Da bi videl, ali vse to drži, sem prosil prijatelja v Parizu, da mi pošlje pismo, ki je vzrok današnjega vašega razburjenja.

Kot vidite, ne bo z našim gostovanjem nič. Dokazati sem vam le hotel, da se da delati, če se hoče!

Kot mi je žal, da sem vas potegnil, toliko sem zadovoljen, da boste danes mirno spali z zavestjo, da noben vaš kolega odbornik ne bo šel namesto vas v inozemstvo!»

POMOC V SILI

Boksarski klub »Edinstvo« iz Zemuna je nastopil s šestimi neverificiranimi igralci.

— Predstavljam boksarja težke kategorije Slavica — Edinstvo, maska pa je samo zato, da ga ne spoznate...

zavpili najbolj temperamentni odborniki.

Trener se je tedaj zbal, da ne bi kdo rekel:

»Saj končno tudi ni potrebno, da gre z igralci trener. Kar znajo, znajo!« Zato je trener rajši obmolčal.

Ker so v svoji notranjosti vsi odborniki čutili, da je Pisker za vodstvo ekipe najbolj upravičen, so začeli tembolj temu predlogu nasprotovati.

»Pisker je že imel svoje namene, ko je pisal v inozemstvo!«

»Pisker že ve, zakaj stalno tiči v prostorih kluba!«

Podobne pripombe so postajale vse glasnejše. Ozračje se je naelektriziralo. Odborniki so že vstajali in obsipavali preko mize od-

SPORTNI RASIZEM

Na občnem zboru Smučarskega kluba Udarnik v Kranju je blagajnik poročal, da znaša saldo v blagajni 67 dinarjev. To je klub, ki ima v svoji sredi nekaj državnih in republiških prvakov.

Po občnem zboru so se odborniki kluba zbrali in tuhtali, kako bi se rešili iz finančne stiske. Ugotovili so, da so sicer vzgajili precej smučarskega naraščaja, da pa ne moreš z množičnostjo kupiti niti pošne znamke.

Končno so pa le našli pot iz zagate. Sklenili so, da se bo klub bavil eno leto z nogometom. Sicer bodo na dnu prvenstvene tabele, toda do denarja bodo le prišli. Ko bodo finančno sanirani, pa bodo zopet prešli na smučanje in vzgajali državne in republiške prvake ter se bavili z množičnostjo. To pa zopet toliko časa, dokler ne bodo ostali brez denarja. Nato bodo zopet prešli na nogomet itd.

NATEČAJ

Ducat je sestavljen iz dvanajstih enot. Ducat golov sta si zadnji nedeljo bratsko — to je na dva enaka dela — razdelila Branik in Odred. Naši časopisi so že prišli v resno zadrego, kako opravičevati vse te poraze.

Izčrpane so že vse fraze, kot: naši so imeli več od igre, toda so morali zaradi sprejetih golov kloniti; ali: naši so igrali, nasprotnik pa je zabijal gole! Ali pa: naš poraz je bil previsok! Ali: šele v zadnjih desetih minutah smo morali kloniti!

Edina rešitev za naše časopise bi bila, da bi vsako nedeljo razpisali natečaj za članek, ki bi najbolje opravičil poraz na nogometni tekmi. Seveda bi moral biti članek objavljen anonimno, ker bi sicer pisca ne jemali več v družbi resno.

IZVIRNOST

Tik po prihodu ligaškega moštva z nedeljske prvenstvene tekme v daljnem nepoznanem kraju.

Eden navijačev vprašuje, eden ligaških nogometašev odgovarja:

»Le kako ste mogli tako katastrofalno zgubiti? Sest golov razlike!«

»Sploh ne vem. Toda bili smo v obeh polčasih v premoči.«

ZNAČAJNOST

Trije čistokrvni teniški igralci stojijo na oglu in s prirojenim spoštovanjem govorijo o mimoidočih nečistokrvnih neteriških igralcih:

»Glej jih, trotle neumne! Malo ponosa bi pač lahko imeli!...«

Minuto kasneje pa:

»O, klanjam se, klanjam! Se dobro počutite? Veste, pri nas ni tako kot pri vas. Dovolite, da vam primem aktovko? Saj razumete: mi smo vam neizmerno

TEŽKA BOLEZEN

Imam ženo. Drugače je dobra, sijajna žena. Ima pa tudi svoje slabosti. Tako me je nedavno tega vprašal neki moj prijatelj:

»Ti — pa kako je s tvojo ženo? Zadnje čase se mi zdi nekako boleha! Vedno je tiha, ne govori, ne smeje se več in v obrazu ima tako bolesterne poteze!«

»Oh, veš,« sem dejal »drugače je vse v redu, zaradi svojega prepričanja trpi!«

»Zaradi prepričanja? Torej duševna bolezen? Morja manjša preganjanja?«

»Ni tako hudo! Trpi zaradi prepričanja, da lahko nosi čevlje št. 37...«

BREZ SKRBI

Bolnik: »Ne bojim se umreti, gospod doktor. Vendar me je strah, da bi me ne pokopali živega.«

Zdravnik: »Bodite brez skrbi! To se vam pri meni ne more zgoditi.«

DEFINICIJA

— Veš, kadar me boli žilodec, se mi zdi, da sem Napoleon...

— Napoleon?

— Da. Tudi Napoleon ni smel ničesar jesti, kadar ga je bolel žilodec!

Brez besed.

hvaležni, da ste nam pokazali, kako se pravzaprav igra...»

Mimo sta namreč prišla dva čistokrvna teniška igralca iz inozemstva...

NACELNOST

Lanl.

Sportnik Nogometašzuga je stopil v vrste ligaškega moštva v kraju Iks. Tri dni pozneje so nogometni kibici v kraju Ipsilon izpovedali svoje načelno mnenje:

»Z Nogometašzuga si pač ne bodo pomagali! Čisto zanič je!«

Letos.

Sportnik Nogometašzuga je zapustil ligaško moštvo v kraju Iks in stopil v vrste ligaškega moštva v kraju Ipsilon. Tri dni kasneje so nogometni kibici v kraju Ipsilon spet izpovedali svoje načelno mnenje:

»Z Nogometašzuga se bo naše moštvo krepko opomoglo! Sijajno igra!«